

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3321

гр. София, 21.04.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в закрито заседание на 21.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

като разгледа дело номер **809** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С Определение №2801/05.04.2022 г. съдът е върнал постъпилата на 11.03.2021 г. касационна жалба вх. №9330 от адв. И. Н. от САК, особен представител на детето Л. Х. И., заинтересована страна по делото, против Решение №1107/22.02.2022 г., постановено по по адм. дело № 809/2022 г. по описа на АдмС – С.-град, тъй като в указания с разпореждането от 15.03.2022 г. срок, изтекъл на 29.03.2022 г. касаторът не е изпълнил указанията на съдията докладчик за внасяне по сметка на ВАС на дължимата държавна такса.

Уведомена за същото на 11.04.2022 г. адв. И. Н. е депозирала частна жалба вх.№14493/18.04.2022 г. С молба, изпратена на 18.04.2022 г. е поискала на основание чл.64, ал.2 ГПК да се възстанови срока за искане за освобождаване от държавна такса за обжалване на съдебното решение, постановено по делото, като в случай, че това искане бъде уважено малолетното дете Л. Х. И., чийто особен представител е тя, да бъде освободен от заплащане на държавна такса за касационно обжалване, по изложени в молбата съображения.

Молба за възстановяване на срока за искане за освобождаване от държавна такса за касационно обжалване е постъпила и на 18.04.2022 г.

Съдът, като прецени молбата за възстановяване на срока за искане за освобождаване от държавна такса за касационно обжалване счита, че същата е депозирана от надлежна страна и в предвидения в чл.161, ал.1 АПК 7-дневен срок от съобщението за връщане на жалбата, доколкото определението е получено на 11.04.2022 г., а молбата е изпратена на 18.04.2022 г. Предвид това същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От представените по делото доказателства е видно, че с Решение №1107/22.02.2022 г., постановено по настоящото дело, съдът е отменил Заповед №ЗД/Д-С-ЛЮ-001/14.01.2022 г., издадена от Директора на ДСП – Л., с която на основание чл.33 ППЗЗД и чл. 26, ал. 1 и чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 3 и т.4 и чл.4,

ал.1, т.5 от Закона за закрила на детето е наредено да се настани спешно детето Л. Х. И., роден на 18.09. 2009 г., в Кризисен център за деца /с приоритет деца, пострадали от насилие/ [населено място], Район О., за срок до произнасяне на съда. За постановеното решение адв. Н. е уведомена на 20.02.2022 г. На 11.03.2022 г. същата е депозирала касационна жалба, която с разпореждане от 15.03.2022 г. е оставена без движение с указание за внасяне на дължимата държавна такса по сметка на ВАС в размер на 30 лева в 7-дневен срок от уведомяването. За разпореждането адв. Н. е уведомена на 21.03.2022 г., като с молба от 25.03.2022 г. същата е заявила, че в качеството си на особен представител, назначен от съда, с подаване на касационната жалба не упражнява свои права, а права на страната, която представлява. Следователно не особеният представител е задължен за заплащане на таксата, а представляваната от него страна, която не е освободена от заплащането им. В настоящия случай представляваната страна е малолетно дете, като водена от неговите интереси е подала жалбата. Не може да помоли неговия законен представител да ги преведе, тъй като той е жалбоподател и не е в негов интерес да заплаща определената държавна такса. Предвид това е поискала съдът да отмени разпореждането си, с което са й дадени указания да внесе държавна такса от 30 лева и да представи вноската бележка в съда по делото.

Съдът, с Определение от 25.03.2022 г. е приел, че с молбата на адв. И. Н. от САК, постъпила на 24.03.2022 г., е направеното искане по чл.253 ГПК, приложим на основание чл.144 АПК, което е допустимо, но е неоснователно. Предвид това същото е отхвърлено.

Доколкото в указания с разпореждането от 15.03.2022 г. срок, изтекъл на 29.03.2022 г. касаторът не е изпълнил указанията на съдията докладчик за внасяне по сметка на ВАС на дължимата държавна такса, прието е, че са налице са предпоставките на чл.213а, ал.1 АПК за връщане на касационната жалба. В тази насока е постановено Определение №2801/05.04.2022 г.

При така установеното от фактическа страна съдът намира от правна страна следното: Разпоредбата на чл.161, ал.1 АПК предвижда, че когато страна по делото е пропуснала определен в закона или от съда срок, същата може да иска възстановяването му ако пропускането се дължи на особени непредвидени обстоятелства или на поведение на администрацията, въвело страната в заблуждение.

В настоящия случай срока за внасяне на държавна такса е определен от съда с разпореждането от 15.03.2022 г., с което подадената касационна жалба е оставена без движение и за което адв. Н. е уведомена на 21.03.2022 г. Срокът е започнал да тече от 22.03.2022 г. и е изтекъл на 28.03.2022 г. Именно в този срок страната е имала възможност да направи искане за освобождаване от държавна такса за касационно обжалване. Следователно неговото възстановяване се иска.

За основателността на искането следва да е установено, както се каза, или че пропускането се дължи на особени непредвидени обстоятелства или на поведение на администрацията, въвело страната в заблуждение. В случая съдът намира, че доказателства за това не са представени от адв. Н.. Същата е знаела към момента на подаване на касационната жалба, че детето, което представлява е малолетно и е могла да поиска освобождаване от държавна такса. Без значение е факта дали е търсила и че не е намерила пълнометен роднина, който да се съгласи да внесе таксата. За да се възстанови срока следва страната да е доказала, че докато същия е тъкал по независещи от нея причини не е могла да извърши процесуалното действие, срокът за

извършване на което иска да бъде възстановен. В случая такива обстоятелства не са установени и за наличието им не може да се направи извод от изложеното от страната. Следователно не е налице първата от двете предпоставки за основателност на искането - пропускането се дължи на особени непредвидени обстоятелства. Не се твърди, а и не се установява да е налице и втората предпоставка - поведение на администрацията / в случая на съда/, въвело страната в заблуждение. Касаторът е уведомен за дължимостта на държавна такса, определен му е срок за това, като са посочени и последиците от неизпълнението. Съдът счита, че няма задължение изрично да уведомява адвоката за предоставената му от закона възможност да иска освобождаване от държавна такса, тъй като преценката за това е на страната.

Предвид изложеното съдът намира, че искането за възстановяване на срока за искане за освобождаване от държавна такса за обжалване на съдебното решение, постановено по делото като неоснователно следва да бъде отхвърлено.

Водим от гореизложеното и на основание чл.161 АПК Административен съд София-град, II отделение, 52 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на адв. И. Н. от САК, особен представител на детето Л. Х. И., заинтересована страна по настоящото делото, за възстановяване срока за искане за освобождаване от държавна такса за обжалване на съдебното решение, постановено по делото.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщението на адв. Н..

След влизане в сила на определението частната жалба вх. №14493/18.04.2022 г. от адв. И. Н. да се докладва за администриране.

СЪДИЯ: